

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 15. szám. 2016. augusztus 1.

Ára 0,80 lej

Egy lélekkel a templomokban

Idén immár hetedik alkalommal rendezték meg a Kézdi-Orbai Egyházmegyében a Kálvin-hetet. Képes beszámolóink az 5. oldalon

Kézen fogott az Isten

Beszélgetés Gundel Takács Gáborral

„Fontos kérdésekben mindig a szívemre hallgatok, mert lehet, hogy nem járok jól anyagilag, de akkor is a belső békém felé tartok, és ez visszahat az életemre” – vallja Gundel Takács Gábor. Az ország egyik legkedveltebb tévése hívó, őrzi és ápolja a Gundel család emléket, távol tartja magát a bulvártól, és nem politizál.

– Az első feleségemmel élek, tőle van mindhárom gyerekem, nem verem őket, nem narkódom, nem hajtok az autómmal az árokba

– nyilatkozta korábban arról, hogy miért nem szerepel a bulvársajtóban. Ön szerint lehet ma valaki országosan ismert anélkül, hogy bulvárarccá válna?

– Szerintem igen, csak kell mellé teljesítmény. Legyen az egy televíziós műsor, sportközvetítés, egy lemez, egy színházi előadás. Nézzük meg, kikkel van tele egy bulvárujság, és kik nincsenek benne. A bulvárbán nem nagyon esik szó Kossuth-díjas művészekről, maximum akkor, ha meghalnak.

Egy elismert énekessel beszélgettem nemrég.

Kézdi Beáta

(Folytatása a 4. oldalon)

Migrópa? Eurábia? – Christeurópa!

Európa népeiben meggyengült a keresztyénség. A helyére lépett az elvtelenség, a világot ma a semmi felé toló dekonstruktívizmus. Fordított honfoglalás zajlik a szemünk előtt, azaz honfosztás! A dekadencia aktív állapota, amibe egykoron Róma és a birodalom belepusztult. A kontinensünknek azonban krisztusi alapon meg kell újulnia. Csak így maradhat talpon.

Napjaink hatalmas migránsáradata, a fundamentalista terrorizmus, a vallásilag önmagát igazolni próbáló terjeszkedés, a kétarcú iszlám valósága, a kultúrák harca, s a másik fél párbeszéd-képtelensége tény. Bármennyire akarják ezt puhítani fizetett ideológusok, tudósok, politikusok. Lehet ezt tagadni, de sokan a bőrükön érzik Európa elrablásának brutális kísérletét, ez tapasztalható például Párizsban, Kölnben, Brüsszelben, meg a görög–macedón határon is. Ezek után nehéz az ellenkezőjéről meggyőzni bárkit is. Persze kétségtelen, akár milyen erős lenne Európa keresztyén hite, akkor sem biztos, hogy elkerülhetné a világvallássá szaporodott, a keresztyénséget egyszerűen „leszülő” iszlám nyomását, csak

akkor a küzdelem másként nézhetne ki.

Hiszen az Eurábia fogalom már akkor kezdett valós tartalmat ölteni, amikor egyre több muszlim vendégmunkás lepte el kontinensünk „befogadó, humanista”, fejlett országait. És ez nem tegnap történt, hanem évtizedekkel ezelőtt. És mégsem hullottak fejek, nem robbantak bombák, és nem volt tucatnyi halott.

A Migrópa fogalom pedig ennek a folyamatnak a mai állapotát ragadja meg, azt a helyzetet, hogy Európa bizonyos részei egyre inkább migránsövezetökké alakulnak át.

Dr. Békefy Lajos

(Folytatása a 6. oldalon)

Tanulságos igék

A Szentlélekről (VI.)

A Lélek megoltása

„A Lelket meg ne oltjátok.” 1Thessz 5,19

Amikor nagy meleg és szárazság van, a rádióban, televízióban, újságokban figyelmeztetnek arra a veszélyre, hogy könnyen tűz keletkezhet az erdőben, mezőn. Elég eldobni egy parázsló cigarettacsikket, és máris lángba borul minden. Tisztában vagyunk azzal, milyen nagy kárt tud okozni egy erdőtűz: házakat tesz a földdel egyenlővé, és még emberi életet is kioltathat.

Pál ebben az igében oltásról beszél, és egyben arra figyelmeztet, hogy ezzel nagyon kell vigyázni. Szerinte itt az oltás sokkal veszedelemesebb, mint a tűz. A Lelket meg ne oltjátok – írja. Isten gyülekezetében lehet sokféle idegen tűz, rossz fellángolás, amit fel kell fedezni, s azonnal ki kell oltani. Fellángolhatnak idegen tanítások, gonosz indulatok, s nyilván ezeket el kell oltani.

De Pál a thesszalonikai gyülekezetben nem ezt a veszélyt látja, hanem sokkal inkább azt, hogy ott kioltják a Szentlélek tüzeit. Mit akar mondani ez az ige?

Azt mindnyájan jól tudjuk, hogy az egyházban is ég egy tűz, és ez nem más, mint a Szentlélek tüze. Ez a tűz elkezd égni az emberi szívekben, és az emberek elkezdnek égni Isten szolgálatában. Ezt a tüzet maga Isten gyújtja meg és tartja ébren. Ez felmelegíti az emberek szívét úgy, hogy a gyülekezetben már nem közbözség, hanem szeretet uralkodik.

Pünkösöd napján a Szentlélek kettős tüzes nyelvek formájában szállt le az apostolokra. Ők befogadták ezt a tüzet, elszállt a félelmük, s elkezdtek hirdetni az evangéliumot. Isten munkája az, hogy újra és újra lángra lobbanjanak az emberi szívek. A tüzek másokat is lángba boríthatnak, s így egyre több emberben kezd el égni a Szentlélek tüze.

Mi megtapasztaltuk-e ezt az életünkben? Lángra gyújtotta-e Isten a mi szívünket, égünk-e az Urért és az ő szolgálatáért, országépítéséért? Ha ez már megtörtént, akkor legyünk hálásak. Ha még nem történt meg, akkor imádkozzunk érte.

A Szentlélek lángja nem mindig egyformán ég bennünk. Néha csak alig pislákol. Lehet, nem foglalkozunk eleget az igével, hiszen az ige az, ami ezt a szent tüzet ébren tartja bennünk. Gondoljunk csak az emmausi tanítványokra. Amikor elfelejtették a Jézus által mondott ígét, majdhogynem teljesen kialudt a tűz bennük. Amikor azonban Jézus hozzájuk csatlakozott és elkezdte mondani az ígét, akkor gerjedezett a szívük. Mert igenis látszik az, ha valakinek a szívében a Szentlélek tüze ég. Az ilyen emberből sugárzik a szeretet, az örömet.

Az apostol ebben az igében arra figyelmeztet, hogy Isten Lelkét ki is lehet oltani. Mit is jelent ez? Az igében azt olvassuk: mindeneket megpróbáljatok, ami jó, azt megtartsátok. Ezt az ígét sokszor félre szokták érteni és magyarázni. Távolról sem azt jelenti, hogy mindent ki kell próbálni – például a kábítószer fogyasztását –, aztán meglátni, mi a jó és mi a rossz. Inkább egyfajta ellenőrzésnek való alávétésről: megfelel-e minden Isten akaratának. Ez azt is jelenti, hogy nem minden lelkesedés, felindulás van a Lélektől.

Arra is kell vigyázni, hogy ha a Lélek munkálkodik, azt ki ne oltjuk. Mert a kis tűz hamar kialszik. Nekünk nem szabad kioltani a Lélek munkáját, mert azzal súlyos kárt okozhatunk a gyülekezetben. Íme egy példa. Egy emberben felébred a bűnbánat. Kezdi keresni Istent és az ő bocsánatát. Ezt pedig elmondja valakinek a gyülekezetben, az pedig ilyeneket mond neki: ó, nem kell ezt épp olyan komolyan venni, ez túlzás, elvégre mindnyájan bűnösök vagyunk. S már ki is oltottuk a Lelket, ami épp hogy elkezdett munkálkodikni az illetőben.

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia
Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: magyarioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Marosvásárhely

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Korodi Csaba, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyújváros

Lukács Margit, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Horváth Loránd

A Lélek szonettje

*Kiöntöm lelkemet minden
testre... (Jóel 2,28)*

*A Lélek ígését elnyerjük...
(Gal 3,14)*

*Szükség néktek újonnan
születetek... (Jn 3,7)*

Ő ígerte: a Lélek jönni fog,
Mint ezüstvértén átszaladó nyíl,
Mint rézkapu, mely döngve kettényíl,
Kitör, mint forró vulkáni homok.

Ő ígerte: s a Lélek majd zenél,
És valód mélyén felsejlik a csend,
Tűzbeborult lelked belereng,
Majd hárfahúron zizerész, mint a szél.

Ő ígerte, s a Lélek megtalál,
Magadé lenni? Nem! Ez már kevés,
Mint menthetlent hívod, mint halált...

Bűnben maradni? Nincs többé ürügy!
Kibomlik lényed benned, mint a rügy,
S nem segít, csak az újjászületés.

Vigyázzunk a tűzzel. Nehogy kioltjuk, hanem sokkal inkább élesztgessük és engedjük teret a munkájának. Ha a Lélek munkáját látjuk emberekben, akkor próbáljuk bátorítani őket, adjunk nekik szolgálatot, hogy az a kis tűz, ami meggyulladt bennük, még nagyobb lángra kapjon és még több meleget áraszson környezetükben. Mert az maga a halál, ha a Lelket kioltjuk. A Lélek kioltása tehát az is, ha nem hallgatunk azok tanítására, akik a Bibliából Isten akaratát megértették és azt továbbmondják. De azzal is kioltjuk, ha nem tanulmányozzuk az Ígét, s abból nem keressük személyes életünkre nézve Isten akaratát. Ha nem érdekel, hogy mit mond az Ige, az is a Lélek kioltását jelenti. A gyülekezeti alkalmakról, istentiszteletekről való elmaradás által is kialszik Isten Lelke bennünk.

Vigyázni kell arra is, nehogy az emberi szokások győzzenek az Ige felett. Gyülekezeteinkben vannak sajnos rossz szokások is, például a mértéktelen italozás különböző egyházi szertartások után, s ilyenkor bizony sokszor kialszik a Lélek.

De azzal is elolthatjuk a Lelket, ha engedjük, hogy a korszellem vezessen minket. Ne mondjuk azt, hogy a Bibliában egy dolog van megírva, mi pedig egy más világban élünk. Nyilván ezzel is eloltjuk a Lelket.

Lehet idegen tűz a gyülekezetben, Isten gyermekeiben, amit ki kell oltani, de lehet a Szentlélek tüze, amit pedig nem szabad. Adja az Úr, hogy meg tudjuk látni a kettő közötti különbséget. Nem véletlen, hogy a sok intés között ez is ott áll: szüntelen imádkozzatok. Tegyük ezt, s higgyük, hogy akkor Isten megmutatja majd, mi származik az ő Lelkétől. Hogy égjen a láng, legyen fény, legyen lelkesedés, áldás a gyülekezet s a hívek életén is.

Lőrincz István

A mennyei üzenet

Kovács Zoltán emlékére

Szomorú hír érkezett szerkesztőségünkbe nemrég: elhunyt Kovács Zoltán. Tudom, sok ember számára nem mond semmit, mert nem tudják, kiről van szó. Sokáig én sem ismertem. Jó néhány évvel ezelőtt egy szórványtalálkozó alkalmával találkoztunk a Mezőségeen. Hosszú ideig beszélgettünk. Ez idő alatt szóba került az *Üzenet* is, én pedig elmondtam, hogy furcsamód egyetlen kollekció sem áll rendelkezésemre: sem a püspöki hivatalnak, sem a levéltárnak, sem a teológiának, de még a szerkesztőségnek sincs egyetlen lapkollekciója.

Zoli bácsinak azonban volt. S nem is gondolkodott: felajánlotta, hogy átadja a szerkesztőségnek. Hamarosan meglátogattam őt a Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpont akkori vezetőjével, Tonk Istvánnal.

Marosvásárhelyi kis garzonlakásában fogadott feleségével, Éva néniel. Én pedig igen-csak elámultam. A kiválóan berendezett kis lakás egy jó részében egyházkerületünk kiadványai foglaltak helyet – rendbe téve, évfolyamok szerint, évekre visszamenőleg. Nemcsak az *Üzenet* példányai, hanem több más lap is ott állt egymás mellett a polcokon. Az ámulatom pedig csak fokozódott, amikor megtudtam, hogy az *Üzenet* (de nem csak) 1990 márciusától, azaz első megjelenésétől kezdve minden egyes

évben megrendelte. És nemcsak megrendelte, elolvasta és rendszerezve félretette, hanem terjesztette is. – Az érdekesebb véleményeket, cikkeket, interjúkat fénymásoltatom, és továbbadom ismerőseimnek, rokonaimnak, hogy ők is olvassák, ők is tanuljanak belőlük – mondta akkor Zoli bácsi.

Idős korára való tekintettel egy idő után már nem tudott elmenni a templomba, hogy átvegye az újságokat. Kellemetlenkedni a parókián pedig nem akart – ahogy ő fogalmazott. Így megkért, ne az egyházközséghez postázzuk a példányokat, hanem marosvásárhelyi lakcímére küldjük. Természetesen örömmel teljesítettük kérését, hiszen ilyen hűséges olvasó egyre ritkább a mai világban.

Néhány hete Zoli bácsi már nincs közöttünk. Nem olvassa az *Üzenet*et. De úgy érzem, kitarása, hűsége, következetessége, az egyházhoz és a kiadványokhoz való ragaszkodása által immár a mennyországban van, és most már a mennyei üzenetet olvassa: „én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbenem, ha meghal is, él.”

És hogy miért írtam le mindezt? Egyrészt Kovács Zoltánra való tiszteletteljes emlékezés miatt. Másrészt azért, hogy érzékeltessem azt a hűséget, amellyel az *Üzenet* iránt viseltetett. Bárcsak minél több ilyen olvasója lenne lapunknak!

Somogyi Botond

Önismeret és segítség

Palliációs továbbképző Parajdon

„A jó pap holtig tanul”, tartja a népi bölcsesség, és a lelkipásztor ezt a gyakorlatban is megtapasztalhatja, amikor bejelentkezik egy továbbképzési tanfolyamra. A közelmúltban szervezték meg azt a palliációs továbbképzőt, melyen 24 lelkész és három csoportvezető vett részt Parajdon.

Hogy mi a palliáció? Az orvostudományban és betegápolásban használt fogalom, amely végstádiumú, haldokló betegek gondozását foglalja magába. Lelkigondozói szempontból is fontos a kérdés megvitatása, hiszen lelkipásztori munkánk során sokszor kell megállnunk betegek, haldoklók mellett, és nem csak teológiai magyarázatot várnak tőlünk a „miért” kérdésre. Fontos nemcsak a beteg, hanem a családtagok támogatása is. Nem kevésbé fontos saját önismeretünk céljából, magunknak is körbejárni a halál, haldoklás kérdéskörét. A csoport vezetője Ekkehard Höver németországi lelkész, lelkigondozó és tanácsadó, Gyűjtő Katalin szociális munkás, valamint Mátyás Judit egészségügyi asszisztens voltak. A következő témák kerültek megbeszélésre: 1. Palliatív gondozás: egy más nézőpont, kérdőív kérdéseinek megválaszolása. 2. A halál – gyász: az élet vége, a haldokló gondozása, az elhalálozás fázisai. 3. Gyász és búcsú: a gyász szakaszai, hogyan szeretnék én meghalni, a halálnak emberi arca van. 4. A fájdalom menedzselése: a palliációs kezelés fontossága, tüneti kezelés, fájdalom-

csillapítók osztályozása, opioidok – mítoszok és tények, fájdalomskála.

A csoportot vezető német lelkész hét évvel ezelőtt kezdte el a Diakónia Keresztyén Alapítvány munkatársainak tartani e képzéseket. Azóta már sok asszisztens elvégezte ezt a kurzust, főleg azok, akik gyülekezeti tagjainkat is ápolják a házi beteggondozáskor. Amikor megtudták, hogy lelkészeknek is tartják a képzést, megörvendtek, mondván: jó lenne, ha az alapítvány munkapontjaihoz tartozó gyülekezetek lelkészei elvégeznék a képzést, mert ez nagy segítség volna számukra. Úgy gondolták, hogy őket tehermentesíthetnék, és a lelkészek végeznék a lelkigondozást, az ápolók pedig a betegápolást. Az egészségügyi asszisztensek mellett családorvosok, szociális munkások is részesei voltak a továbbképzőnek. A képzés fontos része volt a személyes tapasztalat szerzése az esettanulmányok gyakorlatba ültetésével, szerepjátékokkal.

Mindenkit biztatunk, használja ki a lehetőséget, és a gyakorlatban, a védett csoportban, a szerepjátékokban próbálja ki önmagát, hogy amikor a valóságban a betegápolás mellett kell majd megállnia, legyen felkészülve az emberi értelmet és lelket próbáló feladatra. Megfogalmazódott az igény, hogy a Diakónia Keresztyén Alapítvány munkatársai részére szervezett alkalmakhoz hasonlóan jó lenne lelkészek számára is tömbösítve megszervezni a képzést, hogy alaposabb ismeretekre és sok gyakorlati tudásra teheszünk szert.

Szabó Tünde, Várhegy

Az Úr segítsége időben jön

És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba. (Lk 7,11)

A történetbeli időhatározó, a „másnap” által azt is látjuk, hogy az Úr érkezése, amiről Ady oly szívet gyönyörködtetően versel, a lelkét roskadozva vivő ember számára, mindig csöndesen és váratlan módon történik. Az ember mindig gyors segítséget vár a maga nyomorúságában. Másfelől azonban attól tart, attól fél, még igen hosszú ideig küzdenie kell gondjaival. Ez a „másnap” azonban azt jelzi, az Úr segítsége időben jön. Nem későn, nem megkésve. Olyankor, éppen akkor, amikor mindenki számára egyértelmű már: itt csak Ő segíthet. Amikor meghajol az ember a változhatatlan tény előtt, melybe ő maga képtelen beavatkozni, de ugyanakkor az Isten kezében bízik.

A naini temetési menet egyértelműen szemlélteti mindazt, amivel a ma embere is küzd, vagy inkább csak küszködik. Hiszen tagadhatom-e, hogy engem is megragad életem nyomorúsága, lassú elmúlása? Amikor számos, életemet uraló bűn, lassú menetben hordoz ki e földi életből? Örömből, remélt boldogságomból, boldogulásomból. Mígnem már a kapun kívül vagyok már, beláthatatlan mélységben. A modern kommunikációs eszközök, és még annyi minden belénk nevelték a szolidaritás hiányát. Azt, hogy elég, ha látom a szörnyűséget, aztán kikapcsolom a tévét.

Isten azonban nem csupán tétlen szemlélője annak, ami engem ér. Az ősi bűneset máig ható, naponként ismétlődő következményének. Éppen ennek ellenében érkezik, jön, halad a naini úton is, majd a Via dolorosán át, el egészen a Golgota keresztjéig. S engem is keres és megtalál, ki saját naini utamon lépkedek, lemondással, hittal vagy anélkül.

Életünk, nemzetünk gyásza ki tudja, mikor kezdődött? Másfél évszázados törökvesztkor? Trianon lélek- és testszabdalo diktátuma által? Öntudatát, nyelvét, gerincét vesztett, globalizált, agyimosott jelenében?

Nem is az a kérdés már, mióta tart e gyász, hanem az, hogy nem akar véget érni. Hogy beleszédült tekintetünk sírunk mélyébe. Pedig az Úr érkezik. Miként jött a hitét vesztő, Bibliáját végső elkeseredésében széttépő Adynak is. Érkezett Nain síró népének, és érkezik számomra is, ki éppen most keresem a vele való találkozást. Ki azzal a parázsló hittal lobogok, hogy ime, az Isten felém is irányítja lépteit, szavait. Jön és felemel el-esett voltomból.

Fábián Tibor

Kézen fogott az Isten

(Folytatás az 1. oldalról)

Elmondta, hogy amikor tudatosan eldöntötte, nem szerepel többet a bulvárbán, észrevette, hogy – pozitív értelemben – kicserélődött a közönsége. Bár hozzá kell tenni, hogy ez a fajta sajtó akár segítheti is a karrier beindítását.

– *Végigjárta 1983-tól a számléltérít. Ma azonban sokan gyors sikerre vágnak, egyből sztárműsorvezetők akarnak lenni. Mit tanácsolna azoknak a fiataloknak, akik így gondolkodnak?*

– Minden szakmára igaz, hogy hasznos, ha valaki végigjárja a számléltérít. Én sem azért jártam végig a lépcsőfokokat, mert annyira akartam, hanem azért, mert olyan közegbe kerültem, ahol végigjártatták velem, és csak utólag tudatosodott bennem, hogy ez szükséges volt. Sokszor látunk hirtelen feltűnő, fiatal, csinos arcokat, akik aztán eltűnnek. Vajon miért? Mert nincsenek meg az alapok. Ha az embert megismerik az utcán, az a munka következménye, de az ismertség önmagában nem lehet cél. Nem tanítok, de a véleményemet el szoktam mondani a fiataloknak, ha megkérdezik, és olyankor azt mondom, hogy vizsgálják meg magukat, van-e bennük igazi kíváncsiság, mert csak az tud majd jót kérdezni. Csak igazi kérdésre születnek igazi válaszok. Az interjúalanyok pillanatok alatt megérik, hogy a kérdező valóban kíváncsi, vagy

csak álkérdéseket tesz fel, és úgy csinál, mintha érdekelné őt az alany. Még a TV2-nél dolgoztam, mikor felhívott egy újságíró, hogy sikeres a műsorom, és kellene írnia rólam, ezért mondtam már neki valamit. Kérdezem én: milyen újságírás az, hogy „mondjak már valamit”?

– *Huszonöt éve él házasságban. A sajtó ma a válásoktól és az elköteleződni képtelen emberek problémáitól hangos. Ön szerint elértéktelenedett a házasság intézménye?*

– Ezt nem mondanám. A házasságot mindenki szereti, mindenki szerint értékes, ha működik. Nem önmagában az intézménnyel van a baj. Nem tudhatjuk, hogy régen, amikor kevesebb volt a válás, mert nem nagyon illett válni, mennyi volt a boldogtalan házasság. Nincs két egyforma kapcsolat. Nem szívesen állítom a sajátomat példaként, arról nem is beszélve, hogy anyósomék idén már ötven éve házasságban. Nekik prédikáljak?

– *Akkor inkább úgy kérdezem: ön szerint mitől működik egy házasság?*

– Sokszor az a probléma, hogy a két ember verseng egymással. Nem arra törekednek, hogy kiegészítsék egymást, hanem azzal foglalkoznak, hogy ki a domináns. És abban a pillanatban, amikor valaki legyőzi a másikat, vége van az egésznek, érdektelenek lesznek egymás számára. A házasságban szerintem arra kell törekedni, hogy a két ember kiegészítse egymást. Tudomásul kell venni, ha a másik valamiben jobb, és ha ezt elfogadjuk, akkor ketten együtt

sokkal erősebbek leszünk. „Feleség”, vagyis mindkettő csak fél lehet, ha nem akarják egymást kiegészíteni. A lángoló szerelem idővel nyilván átalakul, és akkor inkább már nagyon mély szeretet, bizalom és tolerancia jellemzi a kapcsolatot. Nem tudom, ki mondta, de nagyon bölcs gondolat, hogy nem kell mindig minden jogos kérdést feltenni. Még ha tudom is, hogy igazam van, nem kell mindig minden meccset megnyerni. Érdemes lenne néha elolvasni vagy akár videón, DVD-n visszanézni az esküvői esküt. Mit is fogadtam akkor? Azt ígértem, hogy vele megelégszem, hogy „jóban-rosszban” kitartok mellette. Így élek? Betartom az esküt? Nem attól leszek erős, ha a másik gyengébb, hanem attól, ha megfogjuk egymás kezét.

– *Száz éve hunyt el az ön ükapja, Gundel János, a híres vendéglős, aki mindemellett a*

Deák téri evangélikus gyülekezetben, illetve az iskolában látott el komoly feladatokat. Mennyire fontos önnek ez a családi kötődés?

– Azért örülök, hogy Gundel Jánosról beszélünk, mert mindig a fiáról, Gundel Károlyról kérdeznak, pedig ükapám volt az első a családban, aki a vendéglátással foglalkozott. Az ő nevéhez fűződik a Mikszáth tiszteletére készült palóclevés is. Bajorországban született, de miután Magyarországra jött, nagyon komoly szállodás és vendéglátós szakember lett. Igazán aktív ember volt.

– *Milyen családi történeteket őriz? Gyakran beszélnek otthon az ősökről?*

– Évente többször kimegyünk a Fiumei úti sírkertbe, mert édesapám, az apai rokonság és a Gundel ősök is ott nyugszanak. Amikor a gyerekekkel megyünk, mindig végignézzük az összes nevet, évszámot, és mindig kérdeznak. Mindegyik név egy-egy történetet takar. Van, aki a világháborúban halt meg, Gundel Károly tizenhárom gyereke közül kettő pedig egészen fiatalon hunyt el. Szerencsére a Gundel család történetét sokan megírták, én is sok történetet ismerek, és sok relikviánk is van. Bár a családnak már nincs köze az étteremhez, de örülök, hogy akik csinálják, ügyelnek a hagyományokra. Amikor először vittem a gyereket a városligeti étterembe – tudatosan vártam, hogy idősebbek legyenek –, és bementünk a családi szobába, ahol csupán egy asztal van hat székekkel, a falon pedig sok-sok fotó, éreztem, hogy

megérinti őket a találkozás a gyökereikkel. Hasonló élmény volt, amikor Erdélyben, Tövisen jártunk, és a helyi katolikus kis temetőben megkerestük az egyik ükapám sírját. Döbbenetes érzés volt, ahogy letisztítottuk azt a korhadttal fakesztet, és megláttuk a nevet. Ezért is vagyok boldog, hogy a Gundel család történetét többen megírták, mert így nemcsak a száraz évszámokból, tényekből áll a családi legendárium, hanem a történetek is megmaradnak, és ezekbe jó kapaszkodni, erőt, kiindulási pontot adnak az embernek.

– *Ön már nem evangélikus, mint a Gundel ősök, de rendszeres templomba jár. Hogyan lett református?*

– Választott módon – a feleségem révén – lettem református, mert családiról római katolikus vagyok. A világlátásomhoz, egyéniségemhez, belső hitemhez közelebb áll a protestantizmus. A hetvenes években, amikor diák voltam, testvéremmel együtt jártunk hittanra, de egyszer csak megkérték a szüleimet, hogy ne menjünk többet, mert baj lesz abból, hogy a harmadik osztályos húgom elkezdte megtéríteni az osztálytársait. Attól kezdve nem jártunk többet templomba, hittanra. Aztán a katonaság alatt volt egy jó barátom, akinek nagyon erős hite volt, és nagyon akarta, hogy én is higgyek, de én akkor azt mondtam neki, most még nem állok készen erre, de biztos eljön az a pont az én életemben is, amikor kézen fog az Isten. És ez így is lett, de nem azért, mert valakik nagyon biztosan mondták és erőltették. Minden embernek saját útja

van, és ez így normális. Van, aki előrébb tart, van, aki hátrébb, én hiába akarom a lemaradónak megmutatni, hogy vágjon le egy kanyart, nem lehet. Hagyni kell, hogy mindenki a saját útját járja, nem lehet az embert sürgetni a hitre jutásban.

– *Harminchárom éve televíziózik. Mit szeret benne a legjobban?*

– Ez összetett. Nem azért lettem televíziós, mert már az elején eldöntöttem, hogy az leszek, hanem mert így hozta az élet. Különös, de ha valamit elterveztem, és nagyon rákészsültem, az sosem úgy lett. Ezért azt szoktam mondani a gyerekeimnek is, hogy akkor van a helyén az ember, ha azt érzi, hogy harmóniában van, ezt keressék. A fontos kérdésekben pedig mindig a szívemre hallgatok, mert lehet, hogy nem járok jól anyagilag, de akkor is a belső békém felé tartok, és ez visszahat az életemre. Most úgy érzem, a helyemen vagyok, mert ezeket a jó érzéseket megtalálom a munkámban. Jó érzés az, hogy amikor kiesik a vetélkedőből egy játékos, azt mondja, mégis jól érezte magát a műsorban, vagy amikor csúnyán kikaptunk a hollandoktól, de a labdarúgó-válogatott másodedzője azt mondta, tisztességesen kommentáltam a meccset. Sok-sok apró pillanat, de ezek azok, amelyekért jó csinálni.

(Megjelent a magyarországi *Evangélikus Élet* című egyházi lapban)

Egy lélekkel a templomokban

Kálvin-hét a Kézdi-Orbai
Egyházmegyében

„Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban...” – ez a szentírási gondolat foglalja a legtömörebben össze a Kézdi-Orbai Református Egyházmegye ez évi Kálvin-hetének történéseit. Az idén hetedik alkalommal megszervezésre kerülő eseménysorozatról az egyházmegye esperese, Balogh Zoltán lelkipásztor így nyilatkozott: „gyülekezeteink, egyházi életünk minden rétegét megmozgatja ez a rendezvény. Mivel évről évre változnak a helyszínek, rendre minden gyülekezet házigazdaként is bekapcsolódik és átveszi azt a lelkesedést, ami jellemzi e napokat. A rendezvényen a kisgyülekezetek is – ahol lassan kezd elfogyni a megmaradásba vetett hit – egy évig tartó erőt merítenek. Szolgatársaimmal úgy gondoljuk, beláthatatlan missziói távlata lehet e munkának, ha Isten alkalmas eszközként használ bennünket. Az egyházmegye lelkipásztorai szolgálai alázattal és a gyülekezeteik iránti elkötelezettséggel szervezték a programokat – mindezzel Isten országa terjesztését munkálva.”

A Kálvin-hét idén is a gyereknapra rajtolt. Incze Hunor katekétikai előadó így foglalta össze a Kézdivásárhelyen megrendezett esemény fontosságát: „a gyerekek a jövő letéteményesei, ezért már gyerekkorban fontos betagozni őket az egyház tevékenységébe, megismertetve és megszerettetve velük azt. Ezt másképp nem lehet megtenni, csak ha élményszerűen tapasztaltathatjuk meg a gyülekezet működését.” A soron következő konfirmandus nap jelentőségét a szervező Orbán Lajos kovászna-vajnafalvi lelkész a következőkben látta: „a konfirmandusoknak meg kell érteniük, hogy törődünk velük, szeretjük őket. Fontos, hogy lássák: az egyházi struktúrákon túl a keresztyénség egy izgal-

A gyermekek bátran elmondhatták véleményüket a gyülekezettel, egyházzal, templommal kapcsolatban

mas kaland, ahol szerető társra találhatnak, a lelkészek is társak, és az egyház is segíteni akarja őket.” Szerinte nem véletlen az, hogy a nap végén az a mottó fogalmazódott meg összefoglalásként, hogy „Istennel a kevés is sok.”

A márkosfalvi nőszövetségi nappal már a gyülekezetek felnőtt tagjait szólította meg a rendezvénysorozat. „Olyan témákat tűzünk napirendre, ami az asszonyokat a nőszövetségi munkájuk végzésében megerősíti. Az idei Kálvin-heti nőszövetségi nap azért volt más, mert egy különleges előadással kimozdította a résztvevőket a megszokottból. Kálvin reformátori fellépéséhez igazodva a résztvevők nem egy kész gondolatsort kaptak. Az üzenetet – mely szerint az értékek bennük, körülöttek vannak, csak észre kell venni – maguknak kellett összerakniuk, kimondaniuk. Ezt az újfajta megközelítést mindenki másképp fogadta, de hiszem, hogy ez a nap is gyümölcsöket terem minden résztvevő életében” – összegzett az egyházmegye nőszövetségének elnöke, Bardócz Tímea.

Egyed László torjai lelkipásztor a presbiteri nap hasznosságát abban látta, hogy a presbitereknek alkalmuk volt újra találkozni, régi kapcsolatokat újból feleleveníteni. A gyakorlatias teendőket összegző előadásban Lőrincz István marosvásárhelyi lelkipásztor olyan helyzeteket villantott fel, amivel a legtöbb presbiter a munkája során találkozik. „Újra megerősödhetünk abban, hogy az istenfélelem, a presbiter kegyessége elengedhetetlen fontosságú tényező abban a szolgálatban, amit végzünk” – hangsúlyozta Egyed László.

A gyülekezeti nap előtti pénteken újra a fiataloknak szentelt nap következett. Az ifjúsági nap tervezett üzenete a helymeghatározó alkalmazások szerepét hivatott betölteni, amelynek segítségével érzékelhetjük helyzetünket a gyülekezetben, illetve a gyülekezethez képest. Vítus-Bulbuk István előadásában személyes példával érzékeltette, hogy olykor egészen hétköznapi feladatok és tennivalók révén lesz nyilvánvaló számunkra, hogy fiatalként is szükség van ránk gyülekezetünkben. „A csoportfoglalkozások során – a gyülekezeti életet átfogó tervek elkészítésének célirányos feladataival – a közösségben való gondolkodást és a határozott jövőkép megalkotását kívántuk erősíteni” – összegezte Hegyi István székelytamásfalvi lelkipásztor.

A Kálvin-hét zárónapján Zágónban gyűlt össze az egyházmegye 27 egyházközsége. Besztercei András, a Nagykunsági Református Egyházmegye esperesének ígéhirdetése után úrvacsoraosztás következett, majd a mintegy ezer résztvevő a Mikes-kastély udvarában berendezett gyülekezeti sátrakhoz vonult vissza. A délutáni programkínálat rengeteg párhuzamos és változatos elemet foglalt magába: szakácsművészeti szemle, kórustalálkozó, kastélylátogatás, az ikfalvi sátorban szenvedélybetegségből kivezető útról szóló beszélgetés, gyerekprogram, minifoci-bajnokság, néptánc tanítás, ifjúsági csoportok éneklése.

A rendezvény végén hálát adtunk Istennek a találkozásokért, mindazért, amivel a Kálvin-héten a szívünk és lelkünk gazdagodott. Mind ezért egyedül Istené a dicsőség!

Bardócz Csaba

Érdekes az őseink által ránk hagyott régi értékek mellett megmaradni – hangzott el Kézdimárkosfalván

Migrópa? Eurábia? – Christeurópa!

(Folytatás az 1. oldalról)

És még ez sem teszi szükségserűvé a közelharcot, legfeljebb párhuzamos társadalmakat szül. Eurábia, Migrópa mindinkább valóságosabbá válik, s úgy tűnik, egyre inkább militarizálódik.

Ezzel szemben csak egy alternatíva van: a Christeurópa, ami kétezer éve eredetileg is volt, a keresztyén Európa. Aminek forrása a bölcső, a kereszt és a feltámadás sarokpontjain kikristályosodott megváltástörténet. Kétfajta hódítás zajlik napjainkban kontinensünkön: a jelenleg erősebb és hatékonyabbnak tűnő iszlám politikai, dzsihadista és vallási hódítás, s a pillanatnyilag erőtlenebbnek tűnő Európa visszahódítása mindenfajta libertinus, felhívító önfeladásból, a vallástalanság állapotából. A hamleti lenni vagy nem lenni kérdés mai fogalmazásában ez: vagy megtörténik Európa visszahódítása, önmaga kimentése a meggyengült keresztyénség állapotából, vagy Európa pogánnyá lesz, prédájává mindenfajta hatásnak.

Egyedül a krisztusi Európa

Amíg 1,7 milliárd muszlim erősen azt hiszi, hogy náluk az igazság, addig ezzel a monolitikus (vak)hittel csak erős keresztyén, érvelő és párbeszédre nyitott hit képes megállni, cselekedni. Ugyanakkor a tényleges pénzmateriálistikus és konzummateriálistikus megkötözött Európa jó részének szívét, bekötötte milliók szemét, ólmot öntött fülükbe, hogy ne hallják meg a nekik szóló szót vagy mások jajkiáltását. Ennek a vakságnak, süketségnek nagy ára van.

Európát a történelmi tévutak, tévútjai mentén bekövetkezett közönyből, minden mindegy apátiából, az elvtelenség okozta atomizációból, s a praktikus hitetlenségből kell visszahódítani. És csak Krisztus tudja igazából kihozni a tetszhalott állapotból. Ahogyan 500 éve reformátor eleink fogalmaztak: solus Christus – sola fide – egyedül Krisztus által, egyedül hit által. Ha a hitigazság nem válik ismét gyakorolt életigazsággá – akkor végünk! Belső megújulás nélkül sikertelen marad még a legzseniálisabb politikai megoldás, összefogás is.

A feltámadás, a feltámadott, a hatalmas cezúra

Jézus keresztje és sírja, leginkább a feltámadás segít hozzá világunk és az emberek mélyebb megértéséhez, Christeurópa megteremtéséhez. Az ő feltámadása szembesít mindenkit azzal, hogy minden tettnek következményei vannak. Nem véletlen, hogy a nagy heidelbergi protestáns filozófus, történész, Max Weber egy évszázada már arra tanította Európát és a politikusokat, hogy minden döntésnél fel kell mérni a várható következményeket, mert azokért is felelősek vagyunk.

Isten ügye nem torpant meg nagypénteken, nem esett áldozatul semmiféle vallási fanatizmusnak, hatalmi, politikai számítgatásnak. Az ő ügye világmegváltás, kozmikus megújító reformterveiben Európa és a Közel-Kelet, a mostani korszak és a történések mindössze részegységek, a pillanat mégoly fájdalmat okozó részecskéi. S nincs az a hatalom, fundamentalista vak erő, amely feltartóztathatná a végkifejtet felé rendelt menetében. Ennek tudatában kell döntéseket hoznunk és cselekednünk – hittel és reménységgel. Nagyszombat megérteti velünk: nem az emberi gonosztetté, ítéleté, ha-

talomé, temetésé, fájdalomé, elmúlásé a végső szó, hanem Istené, a feltámasztásé, a megújulásé. De nemcsak a végső szó az övé, hanem a végső tett is, amivel a folytatást, az örök jövőt formálja.

Ma is vannak, akik nagypénteket szánnak a világnak

Úgy tűnik, ma is sokan vannak, akik a nagypénteki állapotban, a gyilkolás, a kivégzés állapotában akarnák tartani a világot, Európát, milliók életét. Akik azt próbálják elhitetni, hogy az emberi sors végállomása a nagypénteki dráma. Nagypéntek egy-egy kínhozó szögét jelentik ők, de a kábítószer és az abortusz is. Vagy az utcán, az iskolában és a családi otthonokban „halkan”, „diszkréten” vagy nagyon is brutálisan elkövetett erőszak és mindennapi lélekgyilkolás is. A szöveget egymásnak osztogató szemléletnek és manipulációnak jól mérhetők a „teljesítményei”: hontalanság, családok szét hullása, nemzetszfogyás, gyűlölködés, morális és anyagi infláció, félelemkeltés, manipuláció a médiákkal Európa- és világszerte. Márpedig nagypéntek után van folytatás, mert Isten így akarta. Ő ugyanis egyet nem akar, hogy egyéni és közösségi, európai és világtörténelmünk megrekedjen a nagypénteki véres drámánál vagy a nagyszombati lélek- és gondolatdermesztő, az igazságkeresésben megbénult halotti csendnél.

Reformációval Európa visszahódításáért

Fájdalmas, de korlátozott az uralma a végességnek, a végnek és a végzetnek. Húsvét erre a maradandó cáfolat. Minden nagypénteki történelmi és egyéni tapasztalat fölött és ellenére működnek Isten országának húsvéti erői. A megváltás nem szép történet, nem költői alkotás. A folytatás Isten döntése. Az üres sír, a múlt eseményei, szemlélete, világérzése fölött győzedelmes Krisztus felől széttekintve, nézőpontváltással, szemléletreformálással új kérdést tudunk megfogalmazni: lehet-e nagypéntekes, nagyszombatos emberi életet élni húsvét nélkül? Hogyan maradhat bárki is a történelmi és egyéni értelemben vett nagyszombat szorításában, miért nem tud megérkezni húsvét hajnaláig?

Íme én élek, ti is élni fogtok! – mondta Jézus. A jövő kezünk között roppanna össze nélküle, s mi bele roppannánk a jövőtlenségbe. Húsvét nélkül akkora reménytelenséget és gyűlöletlavinát indítanánk el, amely mindent végérvényesen maga alá temetne: népeket, kultúrákat és civilizációkat. Ezért kell hinnünk Christeurópa valóságában, Európa

visszahódíthatóságában. Az új reformációban, s nem azért, mert jövőre ünnepeljük az 500. évfordulót – ha megérjük. Hanem mert ez sem veszített érvényéből: Semper reformari debet – s nemcsak az eklézsiát, az egyházat kell mindig megreformálni!

Önmaga megreformálását, elsősorban lelki- leg, visszakeresztyéniesítését nem halaszthatja Európa sem jövőre, sem máskorra. Nagypéntekkel kezdődött el húsvét megvalósulása. Kereszt nélkül nincs húsvét. Jöhetnek világhalfátus-megszállottak és megszállók, szöhetnek hatalmi tervek Eurábiáról vagy Migrópáról. Ha Christeurópa feltámad, akkor a pokol erői sem győzhetnek le Európát. Csak a gyenge lesz könnyű prédává!

A zene által jobban megnyílunk Isten előtt

Orgonát avattak Visában

Hosszú évek hallgatása után újra eredeti hangján szól a visai református templom orgonája. Az alig több mint 400 lelkes közösség nemrég hálaadó istentisztelet keretében köszönte meg Istennek, hogy a zsolnárokat újra hangszeres kísérettel tudják énekelni. Az istentiszteleten Kató Béla püspök hirdetett ígét az 1Sám 18,10–11 alapján.

A püspök igehirdetésében felhívta a figyelmet arra, hogy ma sokkal kevesebbet éneklünk, mint elődeink, akik minden élethelyzetben énekeltek, mondtak hálát, vagy szomorkodtak. A zene sokkal inkább meg tudja szólítani a lelket, mint a szó. A Sámuel könyvéből felolvasott bibliai szakaszban Saul királynak a lelke lett beteg. A környezete segíteni akart rajta, azonban nehéz azon segíteni, akinek az elméje elborult. A királyi udvar Dávidot fogadta meg, akinek hárfajátéka megnyugtatta Saul lelkét, megvidámította tőle.

Fotók: Kiss Gábor

Kató Béla püspök a visai gyülekezeti tagok körében a templom előtt

A zene jótékony hatását az is bizonyítja, hogy ma terápiás eszköz. Luther Márton szerint a zene Isten legnagyobb ajándéka. A református egyházban is nagy szerepe van, megtöri a bűnös gondolatok sorát. Abban a zenében, amit Dávid játszott, Isten volt ott. Templomainkban is különös jelentősége van a zenének.

Dávid azonban, akármilyen szépen játszott a hárfán, nem tudta meggyógyítani Sault. A keresztény embernek a zene mellett a bűnbocsánatra is szüksége van. Azt, ami Isten és ember között történik semmi nem tudja helyettesíteni. A bűnbocsánat egyenes következménye, hogy Isten felszabadít. A zene abban tud segíteni, hogy az ember jobban megnyíljon Isten előtt. Saulon csak az segített volna, ha visszatér ahhoz, aki tőle eltért, bocsánatot kér. Kató Béla igehirdetése végén felhívta a gyülekezet figyelmét arra, hogy se orgonahang, se gyógyszerek nem helyettesíthetik az Istennel való kapcsolatunkat, a hozzá való visszatalálást pedig csak rajtunk múlik.

Tóth Árpád főjegyző: az éneklés csodálatos lehetőség a gyülekezet számára

Igehirdetés után Sógor Sándorné nyugalmazott kántor szólaltatta meg az orgonát, amelyet Albert József kolozsvári orgonarestaurátor hozott helyre. Tóth Árpád egyházmegyei főjegyző köszöntőjében hangsúlyozta: az éneklés csodálatos lehetőség a gyülekezet számára, amely által mások is bekapcsolódhatnak az istentiszteletbe.

Kovács-Szabó Levente visai lelkipásztor beszámolójában elmondta, hogy az orgona 95 százalékát javítani kellett. A műemlék orgona restaurálása több mint két évet tartott, a munkálatokat Zsuk polgármesteri hivatala is támogatta. A lelkipásztor szerint imádkozni szavak nélkül is lehet, az orgona hangjával, ezután ez a lehetőség is nyitva áll a gyülekezet számára.

A köszöntések során a település ortodox lelkésze a két közösség közötti jó viszonyról beszélt, a község újonnan megválasztott polgármestere pedig további támogatásáról biztosította az egyházközösséget. Lovász Ferenc gondnok köszöntőszavai után a gyülekezet ifisei a 100. zsolnárt énekeltek el.

Kiss Gábor

Vallásverseny: jutalomtábor a gyerekeknek

Immár négy éve kerül megszervezésre a Sepsi Egyházmegye által a református vallásverseny jutalomtáborra. A bikfalvi és angyalosi helyszínek után idén Tusnádfürdőn szerveztük meg a tábort, ahol a református vallásverseny egyházmegyei szakaszának 5. és 6. osztályos díjazott diákjai vettek részt. Tábor szervezőként idén a hangsúlyt a játékokra és a természetjárásra helyeztük. Így a részt vevő diákok Roth Levente katekétikai előadó és a vallás tanárok vezetésével megismerkedhettek a festői Tusnádfürdő szépségeivel. Meglátogattuk az Apor-bástyát, szomjunkt az Apor- és a Mikes-forrás gyógyvizeivel oltottuk.

A bátrabb diákok megmászta az Olt jobb partján emelkedő 824 m magas andezit sziklabércet, a Sóllyomköt. Ez a környék leghíresebb

kilátója. Erről a helyről szemlélte a gyönyörű tájat az ifjú Ferenc József császár, akinek annyira megtetszett a táj, hogy újraépítette az 1849-ben felégetett Tusnádfürdőt. A Sóllyomkőről nemcsak a fürdővárosra és a fenyőerdővel borított Vártetőre, valamint a Szurdok és a Csomád kúpjaira nézhettünk le, hanem a Csukás-tavat és a 15 km hosszú Olt-szorost is teljes egészében beláthattuk egészen Sepsibükszádig. Megismerkedhettünk a környék egyedi és csodálatos növényvilágával is.

Estéinket énekléssel és játékokkal tettük érdekesebbé, minden napot áhítattal zártunk. Táborozásunkat közös istentisztelettel zártuk, amelyen Mátyás István főjegyző hirdetett ígét. Ezt követően sor került a vallásverseny egyházmegyei szakasza nyertesének a díjazására.

Ezúton mondunk köszönetet az egyházmegye és a Gecse pékség támogatásáért, valamint megköszönjük a Bálint lelkész házaspár szívélyes vendéglátását.

Hálával tölt el, hogy ma, amikor a jelenlegi törvénykezések megnehezítették az iskolai vallásoktatást, mégis vannak olyan diákok, akik fontosnak tartják, hogy

időt és energiát áldozzanak Isten igéjének a tanulmányozására. Köszönjük a szülőknek, hogy biztossítják a gyerekek hitbéli nevelését és imáikkal, támogatásukkal bátorítják őket. Bízunk abban, hogy a tábort jövőre is sikerül megszervezni.

Dr. Kinda Eleonóra

Hírek – Események

• **Generális Konvent.** Július 4. és 6. között Kassán ülésezett a Generális Konvent – a Kárpát-medencei református egyházak közös képviselői testülete – elnöksége és közgyűlése. A közgyűlésen beszámoltak többek között a részegyházak életének aktuális kérdéseiről, a közös bizottságok működéséről, valamint területekre került a jövőre esedékes reformációi jubileumi emlékévi, valamint a II. Helvét Hitvallás magyar szövegének új fordítása is.

A Magyar Református Egyház Alkotmánya 20. paragrafusának megfogalmazása szerint a Generális Konvent a Kárpát-medencei református egyházak közös képviselői testülete. Feladata a közös alkotmány és közös törvények előkészítése, a közös ügyek koordinálása, az egység munkálása. Alkotó tagja minden Kár-

pát-medencei református egyházmegye tiszttségben lévő esperese és gondnoka, valamint az egyházkerületek tiszttségben lévő püspöke és főgondnoka.

• **Hármas ünnep Mezőfelében.** Templomának kétszáz éves évfordulóját, új parókiájának felépítését és orgonájának megjavítását ünnepelte nemrég a mezőfelei gyülekezet. Az ünnepi istentiszteleten igehirdetésében Kató Béla püspök hangsúlyozta: minden gyülekezetnek meg kell tennie mindent, hogy parókiájában fény és élet legyen, hogy ott lakjon a lelkes, és megmaradjon a gyülekezet ereje.

Jakab István maros-mezőségi esperes szerint nagy hit és bátorság kellett, hogy a gyülekezet a nagy munkába belevágjon, s bár a külső építkezés befejeződött, a lelki építkezést folytatni kell. Nagy Sándor helybeli lelkipásztor köszöntését követően az ünnepségen a gyülekezet kórusa és a gyerekek ének- és fúvolyacsportja lépett fel, de énekekkel köszöntötte a gyülekezetet Kacsó Hanga Borbála, a Fölszállott a páva vetélkedő 2014. évi egyik győztese is, akinek szülei, nagyszülei mezőfeleiek. Felszólalásában Dézsi Zoltán egyházkerületi főgondnok elmondta: a folyamatosan építkező, gazdagodó gyülekezet, a

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

beteljesedő vágyak gyönyörű példája az, amit itt ma megtapasztaltak, és ahol vannak felelősséget vállaló és a gyülekezetért dolgozó emberek, ott helye van a magyarságnak.

Nagykövetek állnak az 500 éves reformáció program élére

Gundel Takács Gábor és Bényi Ildikó lettek a Reformáció 500 nagykövetei

Nagyköveti programmal folytatódik a reformáció 500. évfordulóját ünneplő eseménysorozat, melynek keretében Gundel Takács Gábor és Bényi Ildikó televíziós műsorvezetők hívják fel a figyelmet a reformáció máig ható értékeire.

Történelmi, kulturális és tudományos utazásra hívnak vallási hovatartozástól függetlenül a Reformáció 500 Nagykövetei – Gundel Takács Gábor és Bényi Ildikó. A nagyköveti programmal a reformáció jövőre 500. évfordulóját ünneplő emléksorozat szervezői szeretnék rávilágítani a reformáció mai kor embere számára is meghatározó értékeire, valamint minél többek figyelmét szeretnék felhívni a Reformáció 500 keretében zajló kulturális eseményeket, pályázatokat és tudományos konferenciákat felvonultató eseménysorozatra.

Az emlékévi jelmondata, a „Megújulás lendülete” is arról tanúskodik, hogy az állandó és változatlan értékekre építve, aktuálisan

megújulhat az egyén és a közösség élete. Ehhez kapcsolódóan a nagykövetek bemutatkozó videóüzenetben, egy-egy személyes példán keresztül mutatják be, hogy az ő életükben miként játszott meghatározó szerepet a megújulás.

„Rengeteget köszönhetünk a reformációnak, mely valójában a hétköznapi ember életének minden apró szegletében ott rejtőzik. A megújulás örökös kihívás marad mindannyiunk számára, legyen szó munkáról, magánéletéről, mindennapokról. Én erre gondolok a mikrofon előtt, és ezt tartom szem előtt, akkor is, mikor kilépek a stúdióból” – vallja Gundel Takács Gábor. A nagykövetek továbbá a magyar reformáció történetének a mai kor számára inspiráló alakjain

A 2016-ban és 2017-ben várható további pályázatokról és programokról a www.reformacio2017.hu oldalon lehet folyamatosan tájékozódni.

keresztül szeretnék szélesebb körben ismertté tenni a reformáció napjainkig ható értékeit a családnak, a nők szerepéről való gondolkodás vagy épp a gazdaság terén.

„Fontos megmutatni, hogy a reformáció ma is aktualitással bír, és láthatóvá kell tenni azokat a jelentős protestáns alakokat, akiknek elhivatottságából ma is erőt meríthetünk. Szeretnénk minél szélesebb közönséggel megismertetni azt a sokszínűséget, amelyet például Lorántffy Zsuzsanna is képviselt. Iskolaalapító, családjánya, a 17. századi Magyarország egyik legönállóbb gondolkodású és legműveltebb asszonya: miért ne lehetne mindez a mában is egy erős inspirációforrás?” – teszi fel a kérdést Bényi Ildikó.

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán